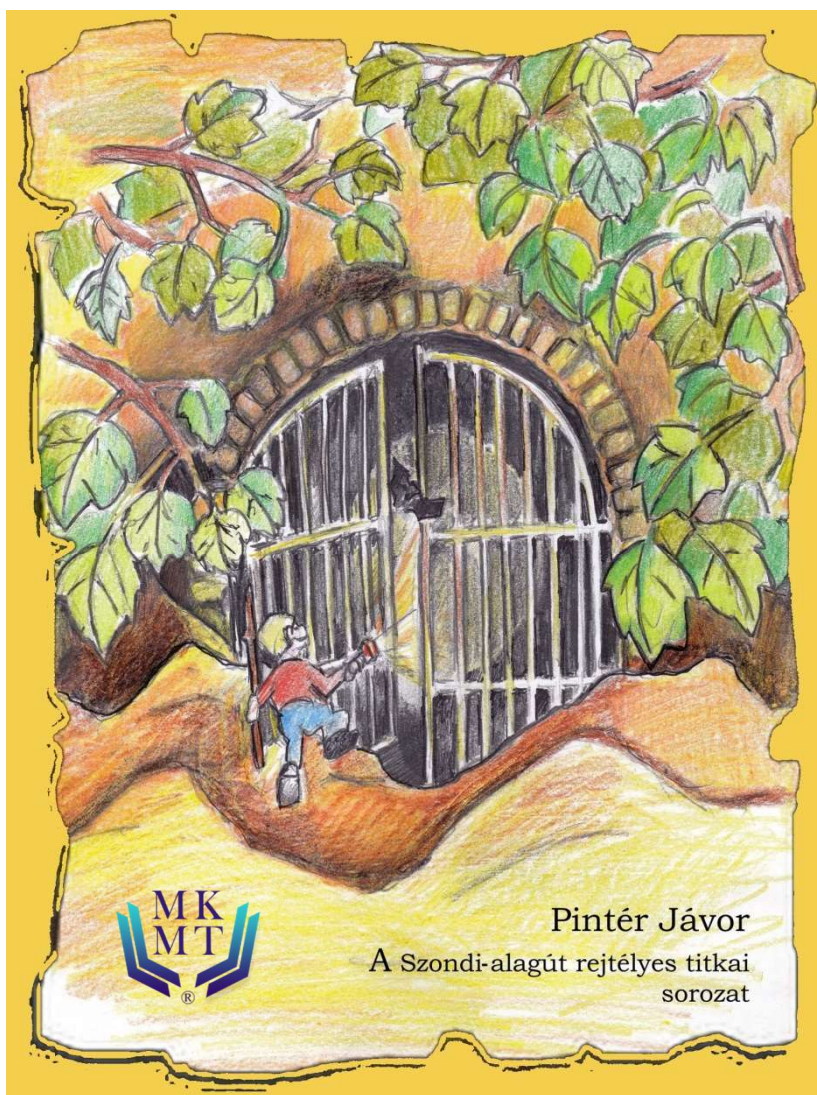

Pintér Jávor
A Szondi-alagút rejtélyes titkai
sorozat

Borítókép: Andics Bernadett

A Szondi-alagút rejtélyes titkai

ISBN 978-615-01-9972-6

2024. © Pintér Jávor

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Végre eljött a vakáció, amit minden gyerek várva várt. Főleg azok, akik az intézményben poshadás után a természetbe szabadultak ki. A Szabó család tagjai azt kiabálták, ahogy hazafelé mentek, hogy nincs többé iskola, óvoda, jaj, de jó! Andi és Dávid értek leghamarabb távol az ovisok közül az óvoda épületétől, mert ők rohantak leggyorsabban el a szabadságba. Nagytestvéreik, Jani és Csabi is elsőként tűntek el az iskolából. Felugrottak a buszra és máris otthon szálltak le.

Ebédkor Dávid előállt nagy ötletével:

– Anya! Kérlek! Menjünk el a Szondi- alagúthoz lovag lóháton! – Dávid nagyon szerette a várakat és a lovagokat. Hallott egy mesét, ami a Drégelyvár rettentő hosszú alagútjáról szólt, aminek egy járata még ma is épen állt. Ezt akarta mindenáron felkutatni.
– Nem! A Tari Szurdokba menjünk! Az vadregényesebb! – szólt Csabi.
– Inkább a börsönyi teknősös tóhoz! – visított közbe Andi.
– A Bükk hatalmasabb és érdekesebb. Odatartsunk! – tódította Jani.

Nagy csetepaté kezdte kezdetét venni az ebédlőasztalnál, amíg Anya rendet nem tett.

– Ha ilyen hirtelen akarunk menni, akkor Dávid ötletével kezdjük, mert ő szólt legelőször. De a többi helyet is bejárhatjuk majd a nyár során. Van rá majdnem három hónapunk, ne izguljatok, minden belefér szépen sorjában – ezzel Anya be is adta a derekát a kirándulásra azzal a feltétellel, hogy mindenki segít összekészülni.

A gyerekek beleegyeztek, csak azon ment a vita, ki mit segédkezzon, mert mindenki a pogácsát akarta sütni. Anya ezért beosztotta a feladatokat. Dávid töltött lisztet, Andi rakott sütőport és szórt sót, Jani tette bele a tejfölt, Csabi keverte ki. Aztán Dávid olajozta a tepsiket, Andi kanalazta a masszát, Jani reszelte a sajtot, Csabi pedig beszórta a tetejüket. Anya rakta volna be a sütőbe a nyers pogácsákat, de az pont

bedöglött. Anya mérgelődve gyújtott be helyette a sparheltbe. Jó meleg, túlontúl meleg lett tőle a házban. A gyerekek nem állták meg röhögés nélkül a helyzetet. Anya nem találta annyira viccesnek, hiába hajszozták, hogy ő is kacagjon, nem tágított:

– Én nem nevetek. Ez csöppet sem humoros.

Apa pont akkor lépett be a kerti munkák után. A távolabbi telkükről jött, ezért késte le az ebédet. Semmit sem tudott még arról, hogy túrázni fognak menni másnap, sem arról, hogy a villansütő elromlott. Miközben evett, a család többi tagja elmesélte, miért sűrögnek–forognak ennyire. Apa megvonta a vállát, hogy miért is ne menjenek. Nem túlzottan érdekelte a dolog: kirándultatni egy sereg gyereket fárasztóbb munka volt, mint kapálni. De legalább látványosabb. Annak örült nagyon, hogy pogácsát készítenek, mert az neki is kedvence volt.

Este olyan 10 óra felé feküdtek le és még társalogtak, milyen is lesz az utazás. Anya közbevetette:

– Csabi, te szurdokot akartál. Megnéztem a térképen, tudunk úgy menni az alagúthoz, hogy előtte végigjárjuk a Honti szakadékot. Jó lesz így?

– Igen, Anya! Szuper!... Mesélsz egy túrázáshoz kapcsolódó bibliai részt?

– Persze! – ezzel Anya belekezdett Mózes történetébe. –

Egyszer réges-régen a zsidók a pusztában vándoroltak, mert Isten azt mondta arra van a Kánaán, az Ígéret Földje. Hosszú, hosszú ideje vándoroltak és ez a népnek nem tetszett.

Mindenféle kifogást találtak az elégedetlenségre. Hogy nincs vizük, hogy nincs ennivalójuk, nyavalyogtak. Mózes Istenhez fordult segítségül. Isten úgy segített, hogy azt mondta, Mózes csapjon a botjával egy kőre. Mózes megtette és a kőből víz fakadt. Aztán Isten fürjeket küldött megsütni és manna nevű mézeskalácsmagokat szórt enni a földre. A nép evett és ivott... No, gyerekek, mostmár viszont aludjatok, holnap korán kelünk!

Izgulással és örömteli várakozással aludtak el. Ez zakatolt kis agyukban: megyünk a Szondi-alagútba!

Anya hajnali ötkor keltette őket, amikor még alig pirkadt, félhomály volt. A négy lurkó kipattant az ágyból és öltözés után száguldott a buszmegállóba. De hiába kapkodtak, így fél órával hamarabb értek ki, mint ahogy a tömegközlekedés indult. Ekkor jutott Anya eszébe, hogy nem hozták a sátrat.

– Apa, menj vissza érte! – rendelkezett, mire Apa elengedte a teherbabakocsit, ledobta a táskáját és, mint a villám hazarohant. Anya nem értette, miért siet annyira, hiszen bőven volt még idő. A gyerek dőlt a röhögéstől. Ezt végképp nem tudta mire vélni, ezért rákérdezett:

– Mi bajotok van?

Andi adott feleletet pukkadozva a nevetéstől:

– Azért rohant el Apa annyira gyorsan, mert Jani döfködő szarvat mutatott felé a hátad mögött!

Ezen már Anya is kacagott. Amikor Apa visszatért, akkor meg ő nem értette, mi ez a nagydolog, hogy még Anya is nevet. Megkérdezte, min mulatnak. Azt mondták, hogy rajta. Ezt sem értette. De a kérdezősködést megszakította a befutó busz.

Persze, a gyerekek szálltak fel leghamarabb. Anya vett jegyet, Apa a hátsó ajtónál rakta fel a babakocsit, amit púposra megrakodtak cuccokkal, majd felhozta a nagy hátizsákját is.

Az első útszakasz csak pár percig tartott Vácig, utána teljes gázzal rohanni kellett a vonathoz, hogy le ne késsék, mert a következő sokára indult volna csak. Pont arra értek oda, hogy berecsegte a bemondó:

– Figyelem, figyelem a vonat technikai okok miatt negyven percet késik.

Anya nem akarta elhinni minek történik ez.

– Jó, hogy nem 40 évet, mint a pusztai vándorlás! – pofátlankodott Apa.

– Te mégis hogy gondolod ezt a beszólást?! Legyalogoltassam veled a maradék negyven km-t?! – dühöngött Anya.

Közben Apa felkiáltott:

– Ki az a huncut, aki húzkodja a hajamat?

De több húzás nem történt.

A vonat végre megérkezett, amivel továbbmentek Drégelypalánkra. Amikor megállt, Apa olyan maradt, mintha a padhoz fagyott volna, mert annyira elmélyedt

gondolataiban, hogy szinte észre sem vette a szerelvényt. Végre-végre feltápáskodott és a teherbabakocsi felé vette az irányt. Már az egész család fent volt a járművön, amikor Apa még csak megemelte a dögnehez kocsit. Ahogy feltolta, egy mm-re csapódott be mögötte a vonat ajtaja. Apa felkiáltott ijedtében, mire a kalauz odasietett.

– Ó, nincs semmi baj csak az ajtó majdnem nekem ment – magyarázkodott Apa.

– Máskor jobban vigyázzon!

A kalauz nagyon elcsodálkozott, amikor meglátta a rakományt. De inkább nem kérdezősködött, hanem tovább sietett jegyeket szedni. Magára hagyta a családot. Apa végre odamehetett a többiekhez.

A gyerekek egymástól és szüleiktől folyamatosan azt kérdezték, hogy „mikor érünk már oda?”. Közben az egész lurkócsapat bosszantotta Apát. Rámásztak, lespricceltek vízzel, megcsiklandozták, szóval folyton idegesítették. De ettől még unalmas út volt. Legalább lehetett várni a végét.

Legeslegjobban Dávid izgult, mert odamentek, ahova ő akart. Annyira izgatott volt, hogy a lábával verte a vonat ajtaját. Egyre csak dörömbölt, bum-bum! A jegyellenőr hiába szólt rá, a füle botját se mozgatta csak hangosabban csapkodta kis lábait a masinához. Ráadásul kiabálni kezdte:

– Mikor érünk már oda?!

Majd azt is kiabálta, hogy fáj a hasam.

– Ne izguld magadat túl! Különben hányni fogsz! – igyekezett Anya nyugtatni Dávidot.

Végre megérkeztek. Dávid egyből kiugrott a vagonból. Aztán fülsüketítően felkiáltott:

– Itt vagyunk!!!

A többi gyermek követte példáját. Utána Dávid Anyához fordult:

– Anya a zsidó nép örült ennyire, amikor megérkeztek Kánaánba?

– Persze, kicsim! Sőt!

Hancúrozva negyed óra múlva már ott voltak az erdőben. Fel, fel nehezen másztak, már mindenki izzadt, különösen Apa a rengeteg cuccal.

Egyszer odaszállt egy feketerigó. Még láttak egy sólymot is. Ahol mentek, a közelükben csörgedezett egy kis patak. Egy keskeny, göröngyös ösvény szakasznál, ahol falépcsők is vezettek fel, Apa felkiáltott:

– Kiborult a babakocsi!
– Akkor előre megyünk a gyerekekkel te meg szedd össze, nem tudom megállítani őket! – vetette oda Anya.

Apának nem volt mit tenni, ezért nekiállt felszedni a sok-sok cókókot. Ekkor vett észre egy döglött vaddisznót. Pont ott állt egy tábla egy pihenőhelynél, amihez közel feküdt. Erre a táblára felírták az állatmentők számát is az erdészeté mellett. Szólt nekik és megadta a helyet.

Nem sokára kiértek az erdészek. A tetemet feltették kesztyűkkel egy utánfutóra. Aztán elmentek. Apát otthagyták, aki tovább folytatta az unalmas visszapakolást.

Ezalatt a család többi része jóval előrébb az úton fáramászott. A Hont- szakadék nagy része még előttük volt, szép látvány ígért. Egyszerre Csabi felkiáltott:

- Odanézetek! - ordította.

Apa alakja tűnt fel a tájban. Dávid ötletére lélegzet visszafojtva bekerítették.

Apa dúdolgatva sétált. Tolta, tolta a babakocsit. Az izzadság folyt arcán. Mit sem sejtett.

- Izgulok - súgta Jani testvéreinek.

Hirtelen vá!!!! bum!! ijesztették meg Apát előugorva.

Apa úgy megrémült, hogy elengedte a kocsit, az megakadt egy gyökéren, de Apa visszagurult 10 m-t. Sikerült a cselük! Dávid odafutott és ráült apára kacagva. A többiek követve példáját, szintén ráugrottak. Ez már sok volt. A hirtelen ugrástól Apa egy jó nagyot hányt.

- Áááá! - sikoltottak a gyerekek és szétrebbentek a bűz mellől, mint a madarak.

Amikor Apa egy kicsit jóban lett, egyből elmondta okulásul gyerkőceinek, hogy ha maradtak volna segíteni, láthattak volna közelebb egy döglött vaddisznót. De ezt senki sem hitte el neki, mindenki azt mondta, hogy csak bosszantani akarja őket.

- Hívjátok fel akkor az erdészetet, igaz-e! - zárta le Apa a vitát.

Fel is hívták és elcsodálkoztak. Janinak erről Gedeon története jutott eszébe.

- Egyszer réges-régen élt egy Gedeon nevű ember, akit Isten kiválasztott arra, hogy támadja meg az ellenséges népet. De Gedeon kételkedett. Mindenféle csodát kért Istentől. Például levágott egy gyapjú csomót és arra kérte Istent, hogy körülötte legyen minden párás, de a gyapjú ne legyen vizes. Isten megadta Gedeonnak, sőt még ezt fordítva is kérte és azt is megadta. Erre kezdett csak hinni Gedeon és ezután nyert csatát Isten segítségével és cseleivel.

A gyerekek már tovább akartak menni. Ezért Apa is feltápászkodott. Ugyanis eddig még ott maradt fekve, ahol lenyomták. De azért sikerült neki nagy nehezen felkelnie. Ezzel nekilódult. Nem mert megállni, mert mindenki rajta kívül botot vitt magával, ugyanis Dávid kijelentette, hogy ők

most lovagok, akik foglyul ejtették Apát, a gaz betyárt és kardjaikkal őrzik.

Végre megérkeztek a Honti-szakadék szurdokos részéhez. Csabi örömeiben, hogy látja a sziklákat, hirtelen úgy mozdult, hogy véletlenül kigáncsolta Janit. Jani megtántorodott, de gyorsan megtartotta magát, nem akart beleesni a sárba a völgy mélyén.

Ekkor Andi közúgásra lett figyelmes és felkiáltott:

– Menedékbe!!

Akkor észlelték a többiek is, hogy kövek göroggnak alá a hegyoldalból. Apa a teherbabakocsit mentette nagyon gyorsan. Addig a többiek fedezékbe bújtak vastag fatörzsek és nagy sziklák mögé. Anya lassabban ért a menedékbe, mint a többiek. Ezért egy kő egy cm-re mellette rohant le a mélybe. Anya ijedtében felsikoltott. Úgy elsápadt, mint aki felé egy felbőszült medve közeledik. Apa egyből berántotta egy nagy sziklához.

Anya meglökte, ahogy beesett mellé. Apa a hirtelen súlyra nem számított, ezért hátraesett. Dávid erre ráugrott, hiszen a hadi foglyokat őrizni kell. Anya rárivalkodott Dávidra:

– Mit képzelsz magadról?! – háborgott.

– Azt képzelem magamról, hogy én vagyok a kis király! – vigyorgott Dávid.

Anya nem tudott mást tenni, legyintett. Apa lassan lehengerítette galád fiát és felkelt. Elámult a nagy közúduláson. Szerinte olyan volt, mint amikor Mózes összetörte az arany borjat és a kőtáblákat, akkor lehetett ennyi törmelék.

Ekkor közeledett az utolsó szikla. Ami az utolsó kő volt, nemcsak az utolsó rangot viselte, hanem azt is, hogy ő lett a legnagyobb. Nem kavics, hanem hatalmas szikla volt. Kb. ötezer mm lehetett az átmérője. Amikor ez az óriás is eldübörgött, elment az összes veszély. Az érdekes látványtól mindenki elámult. Pár gally eltörésével megúsza az erdő, de a kövek látványos halomban álltak alul. A táj szépsége miatt az egész család megállt gyönyörködni. Sok-sok madarat is láttak.

De hirtelen valami újra megtörte mindenki jókedvét. Egy másodperc alatt történt. Dávid hirtelen felkiáltott:
– Áááááááááááááááá!

Az ösvényről beesett a mocsárba fejjel előre alattuk. Egy vállára szálló vércsétől ijedt meg, attól pottyant bele.

Apa egyből Dávid után ugrott. Jani törlőket szedett elő, ugyanis a mocsár sáros hely. Ekkor vette észre Jani turkálás közben, hogy Apa nagy okosan nem hozta a sátrat, csak az üres táskát.

Anya tördelte a kezét, úgy izgult Dávidért. Ki tudja milyen mély lehetett az a lép? Ekkor szólt neki Jani.

– Nincs itt a sátor!

– Kit érdekel a sátor, ha az öcséd épp vízbe fúl!?

Apa végre kijött Dáviddal a karján az iszapból. Ahogy Apa közeledett Anya felé, olyan volt, mintha a másodpercek évek lennének.

– Kicsikém, jól vagy? – kérdezte Anya.

– Ööö! – nyöszörögte Dávid sírósan. Miközben szemeit törölgette maszatos kezével, folyt a hajáról a sárlé. Úgy nézett ki, mintha csokiba mártották volna. Kísérletei, hogy letörölje magát, semmit sem értek, mert mindenhol ragacsos lett.

Mindenki végigkérdezte Dávidot, hogy hogy van, de senki sem kapott választ, még Anya sem. Csak hüppögött.

– Látom, egyben vagy. Át kell öltöznöd és lemoslak a patakban – jelentette ki Anya.

Dávid erre visítani és vergődni kezdett Apa kezei közt. De nem szabadulhatott.

Jani letörölte az arcát és azt mondta neki:

– A lovagok nem lehetnek piszkosak és gyávák.

Dávid abbahagyta a tiltakozást, megadóan tűrte, hogy Anya levetkőztesse. Apa újabb mocsárbaesés nélkül lebukdácsolt vele a völgy aljába a friss, hideg patakvízhez. Anya elkezdte lefröcskölni. Olyan hideg volt, hogy felvisített Dávid, mint egy újévi malac. Rugdalni kezdett, amivel visszafröcskölte Anyát. Ő is sipítani kezdett.

– Hagyd abba! A felnőtteknek nem hoztunk váltóruhát! – de már csuromvizes lett.

– Nyár van, ilyenkor gyorsan szárad a ruha – mondta Andi jó háziasszony tudásával.

A hidegzuhany után felöltöztették Dávidot. Nem volt hajlandó lejönni a földre. Meg se szólalt. Nem tetszettek neki az események. Végül arra jutottak, hogy Apa viszi a nyakában a következő kanyarig. Erre az lett az első szava a baleset után, hogy hihi. Mert apának bűvészkednie kellett, hogy tudja Dávidot is cipelni és a babakocsit is tolni a nem tologatásra való terepen. Végül Dávidnak visszatért a jókedve és magától kéretőzött le.

Továbbmentek. A táj egyre érdekesebb lett, a babakocsi vivése egyre nehezebb. Csabi vette észre a legtöbb mindent, például egy kis sziklahasadékot vagy a legszebb és legnagyobb fát. A sziklatömbök, falak közt a patak medrében eljutottak egy pihenőhelyhez. Emellett volt a szép, zubogó vízesés.

Apa fáradtan leroskadott egy padra.

– Én ugyan nem tolom tovább a babakocsit ezen a terepen! – a többiek legyintettek rá.

Kicsit megálltak szusszanni. Anya leült Apa mellé. Együtt böngészték a térképet. Addig a gyerekek szétszéledtek. Dávid új botot keresett, amivel őrizheti hadifoglyát, mert a régit elvesztette. Andi kishajót tett a patakra kergekből. Csabi köveket toccsantott a vízbe. Jani fel-lemászka a vízesés szikláin.

Ekkor Dávid odalopakodott Apához és hirtelen hátracsavarta kezeit, aztán megpróbálta elvontatni zsákmányát. Botokból készített börtönbe akarta zárni. Mire Apa észbekapott, már egy m-t arrébb vontatta kislefia. Megpróbált kiszabadulni, de Dávid segítséget hívott, a testvéreit. Együtt legyűrték Apát és behurcolták a Dávid alapította tömlöcbe. Jani lett a börtönőr, mert ő volt a legnagyobb.

- Gyerekek, gyertek van egy ötletem!
- De mi legyen a fogollyal? - kiáltott vissza Dávid.
- Fenyegetétek meg, hogyha elszökik, hátán kell továbbvinnie az egész cuccot!

Apa ettől nagyon megijedt és a helyén maradt. Anya magaköré gyűjtötte a gyerekeket és megmutatta a térképen, hova mennek.

- Látjátok, itt vége a turistaútnak. De itt azt jelzi, még van sziklaszurdokos rész. Menjünk végig rajta! Itt már fel lehet mászni és ott egy utat jelöl a szakadék széléig. Az valahol erre lehet felettünk - mutatta, hogyan lehet körbekerülni. - Onnét leeresztünk köteleket és azon húzzuk majd fel a cókókókat. Apa meg felmászik - mindenkinek tetszett az ötlet.

Ezzel el is indultak Apát otthagya a szurdokvölgyben. Mindenki sietett, csak Anya nem. Meg is történt a baj, elcsúszott Csabi az egyik vizes kövön a nagy sietség miatt. Az egyik lábára lila folt nőtt, a másikat lehorzsolta, a könyökét megsebezte. De aztán hőiesen felállt és tovább akart menni, de a lábán a zúzódás nem akarta engedni. Elindult, lassabban és óvatosabban.

Egy helyütt, ahol a patak kiszélesedett és nagyon elkeskenyedett az ösvény a gyerekek belegázoltak a vízbe, mindannyian megborzongtak a hirtelen hidegtől. De aztán hozzászokott a lábuk. Úgy negyedórát bandukoltak. Sajnos ekkora a patak völgy ellaposodott és a sziklák elfogytak, vége lett a szurdoknak, ezért visszakanyarodtak és felmásztak a sziklafalak tetejére, a megbeszélte helyre, ahol Apa már várta a